

CVRIA

Sađ

RYS HISTORYCZNY

Dążąc do zbudowania zjednoczonej Europy, państwa (obecnie w liczbie 28) zawarły traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie, a następnie Unię Europejską, wyposażone w instytucje stanowiące przepisy prawne dotyczące określonych dziedzin. Wraz z wejściem w życie traktatu Lizbony, które nastąpiło dnia 1 grudnia 2009 r., Unia Europejska, uzyskawszy osobowość prawną, zastąpiła Wspólnotę Europejską.

Trybunał Sprawiedliwości, Sąd i Sąd do spraw Służby Publicznej tworzą **organ sędziowski Unii Europejskiej**, którego głównym zadaniem jest badanie zgodności z prawem aktów prawnych oraz zapewnienie **jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa Unii**.

Sąd jest organem sędziowskim niezależnym od Trybunału Sprawiedliwości. Decyzję o jego utworzeniu podjęła w 1988 r. Rada na wniosek Trybunału Sprawiedliwości. Celem jego powołania było odciążenie Trybunału i zapewnienie obywatelom lepszej ochrony sądowej poprzez wprowadzenie dwuinstancyjności. Swą **działalność rozpoczął dnia 31 października 1989 r.**

Dnia 2 listopada 2004 r. podjęto decyzję o utworzeniu przy Sądzie powołanego do rozstrzygania sporów między Unią Europejską a jej urzędnikami i pracownikami Sądu do spraw Służby Publicznej. Swą działalność rozpoczął on w dniu 12 grudnia 2005 r.

SKŁAD

- W skład **Sądu** wchodzi co najmniej jeden sędzia z każdego państwa członkowskiego (obecnie 28 sędziów). Sędziowie mianowani są za wspólnym porozumieniem przez rządy państw członkowskich, po zasięgnięciu opinii komitetu, którego zadaniem jest opiniowanie kandydatów do wykonywania funkcji sędziego. Ich kadencja trwa sześć lat i jest odnawialna. Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa.

Mianują także sekretarza na sześcioletnią kadencję.

Sędziowie pełnią swój urząd przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezawisłości. W przeciwieństwie do Trybunału Sprawiedliwości w Sądzie nie ma stałych rzeczników generalnych. Rolę tę może w wyjątkowych przypadkach pełnić jeden z sędziów.

Sąd orzeka w izbach złożonych z pięciu lub trzech sędziów, a w niektórych przypadkach w składzie jednego sędziego. Może on również orzekać w składzie wielkiej izby (trzynastu sędziów) albo w pełnym składzie, jeżeli uzasadnia to stopień zawiłości prawnej lub waga sprawy. W ponad 80% spraw wniesionych do Sądu orzekają składy trzyosobowe.

Prezesi izb złożonych z pięciu sędziów wybierani są spośród sędziów na okres trzech lat.

Sąd ma do swojej dyspozycji własny sekretariat, lecz jego obsługę administracyjną i lingwistyczną zapewniają służby Trybunału Sprawiedliwości.

KOMPETENCJE

- Sąd jest właściwy do rozpoznawania:

skarg bezpośrednich wniesionych **przez osoby fizyczne lub prawne** o stwierdzenie nieważności aktów prawnych instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii Europejskiej, których wspomniane osoby są adresatami lub które dotyczą ich bezpośrednio i indywidualnie (na przykład skargi przedsiębiorstwa na decyzję Komisji o nałożeniu na nie grzywny), aktów regulacyjnych, które dotyczą ich bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych, oraz skarg wniesionych przez wymienione osoby o stwierdzenie zaniechania działania przez wspomniane instytucje, organy lub jednostki organizacyjne;

- skarg wniesionych przez **państwa członkowskie przeciwko Komisji**;
- skarg wniesionych przez państwa członkowskie przeciwko Radzie, dotyczących aktów z dziedziny **pomocy państwa, handlowych środków ochronnych** (środków antydumpingowych) oraz aktów, za pomocą których korzysta ona z **uprawnień wykonawczych**;
- skarg o **naprawienie szkody** wyrządzonej przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii Europejskiej lub ich pracowników;
- skarg dotyczących umów zawartych przez Unię Europejską, **w których właściwość Sądu została wyraźnie określona**;
- skarg z dziedziny własności intelektualnej przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (Znaki Towarowe i Wzory) oraz Wspólnotowemu Urzędowi Ochrony Odmian Roślin;
- **odwołań**, ograniczonych do kwestii prawnych, **od orzeczeń Sądu do spraw Służby Publicznej**;
- skarg na decyzje Europejskiej Agencji Chemikaliów.

Od orzeczeń wydanych przez Sąd przysługuje ograniczone do kwestii prawnych odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości w terminie dwóch miesięcy.

POSTĘPOWANIE

- Sąd ma własny regulamin. Wszystkie sprawy zawisłe przed Sądem toczą się według tych samych zasad postępowania, z wyjątkiem kilku elementów specyficznych dla skarg z zakresu własności intelektualnej i odwołań. Zasadniczo postępowanie składa się z procedury pisemnej i ustnej. Postępowanie wszczyna wniesienie przez adwokata albo radcę prawnego lub pełnomocnika **skargi na piśmie** skierowanej do sekretariatu. W komunikacie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* publikowane są we wszystkich językach urzędowych główne punkty tej skargi. Sekretarz doręcza skargę stronie przeciwnej, której przysługuje miesięczny termin na przedstawienie odpowiedzi na skargę. Co do zasady strona skarżąca może następnie przedstawić w wyznaczonym terminie replikę, a strona pozwana może odpowiedzieć dupliką.

Każda osoba mająca uzasadniony interes w rozstrzygnięciu sprawy przedłożonej Sądowi, jak również państwo członkowskie lub instytucja Unii, może wziąć udział w postępowaniu w charakterze interwenienta. Interwenient przedkłada uwagi, w których opowiada się za uwzględnieniem lub oddaleniem żądań jednej ze stron, do których strony mogą następnie się ustosunkować. W niektórych przypadkach interwenient może również przedstawić uwagi w toku procedury ustnej.

W ramach **procedury ustnej** odbywa się rozprawa jawna. W jej toku sędziowie mogą zadawać pytania przedstawicielom stron. Sędzia sprawozdawca streszcza w sprawozdaniu na rozprawę przedstawiony stan faktyczny i argumenty przytoczone przez strony oraz interwenientów, jeżeli miała miejsce interwencja. Sprawozdanie to zostaje podane do publicznej wiadomości w języku postępowania.

Sędziowie naradzają się następnie w oparciu o projekt wyroku sporządzony przez sędziego sprawozdawcę. Wyrok ogłaszany jest na posiedzeniu jawnym.

Postępowanie przed Sądem jest wolne od opłat. Sąd nie pokrywa natomiast kosztów adwokata lub radcy prawnego, uprawnionego do występowania przed sądami jednego z państw członkowskich, przez którego strony muszą być reprezentowane. Jeśli jednak dana osoba fizyczna nie jest w stanie ponieść kosztów postępowania, może ona złożyć wniosek o przyznanie **pomocy w zakresie kosztów postępowania**.

■ Postępowanie w sprawie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych

Skarga wniesiona do Sądu nie ma charakteru zawieszającego w stosunku do zaskarżonego aktu prawnego. Jednakże Sąd może zarządzić zawieszenie jego wykonania lub inne środki tymczasowe. W przedmiocie wniosku w sprawie środków tymczasowych prezes Sądu lub, gdy zajdzie taka konieczność, inny wyznaczony w celu jego rozpatrzenia sędzia wydaje postanowienie z uzasadnieniem.

Środki tymczasowe zarządza się wyłącznie wtedy, gdy spełnione zostaną trzy przesłanki:

- 1) zasadność skargi musi zostać uprawdopodobniona;
- 2) wnioskodawca musi wykazać, iż podjęcie tych środków jest pilne, a w ich braku poniósłby on poważną i nieodwracalną szkodę;
- 3) środki tymczasowe muszą uwzględniać konieczność wyważenia interesu stron oraz interesu ogólnego.

Postanowienie ma skutek tymczasowy i nie przesądza o rozstrzygnięciu przez Sąd co do istoty sprawy. Ponadto przysługuje od niego odwołanie do prezesa Trybunału Sprawiedliwości.

■ Tryb przyspieszony

Tryb przyspieszony pozwala Sądowi na szybkie orzekanie co do istoty sporu w sprawach uznanych za szczególnie pilne. O jego zastosowanie może wnieść zarówno strona skarżąca, jak i strona pozwana.

■ System językowy

Język skargi, którym może być **jeden z 24 języków urzędowych Unii Europejskiej, staje się językiem postępowania w sprawie** (z zastrzeżeniem przepisów szczególnych). Wymiana stanowisk w toku procedury ustnej tłumaczona jest wedle potrzeby symultanicznie na różne języki urzędowe Unii Europejskiej. Sędziowie naradzają się bez tłumaczy w jednym wspólnym języku, którym tradycyjnie jest język francuski.

Od początku swej działalności do końca 2010 r. Sąd zamknął 7311 spraw. Orzecznictwo Sądu rozwinęło się zwłaszcza w dziedzinie własności intelektualnej, konkurencji i pomocy państwa. W ostatnim czasie zakres sporów rozpoznawanych przez Sąd stał się bardziej różnorodny, obejmując takie dziedziny jak walka z terroryzmem, dostęp do dokumentów instytucji, ograniczenie emisji gazów cieplarnianych czy wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin.

Poniżej kilka przykładów dla zilustrowania, jakiego rodzaju sprawy wpływają do Sądu.

■ Wspólnotowe znaki towarowe

Spółka Henkel wystąpiła do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory – OHIM), odpowiedzialnego za rozpowszechnianie wspólnotowych znaków towarowych i zarządzanie nimi, ze zgłoszeniem znaku towarowego dla tabletki do prania lub do zmywarki. Trójwymiarowy znak handlowy miał postać okrągłej tabletki o dwóch warstwach w kolorach białym i czerwonym. Zgłoszenie zostało odrzucone przez OHIM, a skarżąca wniosła sprawę do Sądu w celu uzyskania stwierdzenia nieważności tej decyzji.

Zgodnie z prawem Unii rejestracja znaku pozbawionego charakteru odróżniającego jest niemożliwa. W tej sprawie spornym znakiem był kształt i zestawienie kolorystyczne produktu, czyli wygląd samego wyrobu.

Sąd uznał, że znak ten nie umożliwia konsumentowi odróżnienia omawianych produktów od produktów mających inne pochodzenie handlowe przy dokonywaniu wyboru w trakcie zakupów. Oddalił zatem skargę spółki ze względu na to, że OHIM słusznie orzekł, iż zgłoszony trójwymiarowy znak jest pozbawiony odróżniającego charakteru (wyrok w sprawie *Henkel przeciwko OHIM* z 2001 r.).

Podobnie Sąd orzekł, że kształtu batona czekoladowego *Bounty* (wyrok w sprawie *Mars przeciwko OHIM* z 2009 r.) lub wykrzyknika (wyrok w sprawie *JOOP! przeciwko OHIM* z 2009 r.) nie można zarejestrować jako wspólnotowych znaków towarowych ze względu na to, że nie mają one charakteru odróżniającego.

Lego dokonało w OHIM zgłoszenia znaku towarowego dla czerwonego klocka. Jeden z konkurentów, *Mega Brands*, sprzeciwił się rejestracji. Zgłoszenie zostało następnie odrzucone przez OHIM, a Lego wystąpiło do Sądu o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Sąd uznał, że czerwony klocek Lego nie może zostać zarejestrowany jako wspólnotowy znak towarowy ze względu na to, że nie można zarejestrować oznaczenia składającego się wyłącznie z kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego (wyrok w sprawie *Lego Juris przeciwko OHIM* z 2008 r.).

■ Zakres stosowania reguł konkurencji

W sprawie *Piau przeciwko Komisji* Sąd przypomniał, że reguły konkurencji mogą mieć w pewnych okolicznościach zastosowanie w dziedzinie sportu.

W omawianej sprawie Komisja oddaliła złożoną do niej skargę obywatela kwestionującego regulamin Międzynarodowej Federacji Związków Piłki Nożnej (FIFA) w sprawie działalności agentów zawodników. W wyroku z 2005 r. Sąd uznał, że kluby piłkarskie i zrzeszające je związki krajowe są odpowiednio przedsiębiorstwami i związkami przedsiębiorstw w rozumieniu prawa konkurencji, a zatem FIFA, która zrzesza związki krajowe, sama również stanowi związek przedsiębiorstw. To założenie pozwoliło Sądowi orzec, że regulamin w sprawie działalności agentów zawodników stanowił decyzję związku przedsiębiorstw. Przedmiotem omawianej działalności jest bowiem pośredniczenie, w sposób stały i za wynagrodzeniem w kontaktach pomiędzy zawodnikiem a klubem w celu zawarcia umowy o pracę lub między dwoma klubami celem zawarcia umowy transferu. Chodzi tu zatem o działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług, która nie ma specyficznego charakteru sportowego, zdefiniowanego w orzecznictwie (wyrok w sprawie *Piau przeciwko Komisji* z 2005 r.).

■ Kartele

Prawo Unii zakazuje wszelkich porozumień między przedsiębiorstwami, decyzji związków przedsiębiorstw i uzgodnionych praktyk, które mogą wpływać na handel między państwami członkowskimi i których celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku.

Komisja w drodze decyzji stwierdza naruszenie reguł konkurencji przez przedsiębiorstwo. W zakresie grzywnien nakładanych przez Komisję na przedsiębiorstwa naruszające reguły konkurencji zadaniem Sądu jest sprawdzenie zgodności z prawem decyzji Komisji, na wniosek przedsiębiorstwa będącego jej adresatem. W ramach tego postępowania Sąd może utrzymać w mocy decyzję, stwierdzić jej nieważność albo obniżyć lub podwyższyć kwotę nałożonej przez Komisję grzywny.

W 2004 r. Komisja wydała decyzję stwierdzającą udział pewnej liczby przedsiębiorstw, w tym spółek Prym i Coats, w szeregu porozumień o charakterze antykonkurencyjnym, poprzez które podzieliły one rynek produktów i rynek geograficzny wyrobów w sektorze igieł kra- wieckich. Komisja wymierzyła obydwu przedsiębiorstwom po 30 mln EUR grzywny.

Sąd doszedł do wniosku, że Komisja popełniła błędy w ocenie i postanowił obniżyć wysokość grzywien. W odniesieniu do Prym Sąd uznał, że jakkolwiek Prym nigdy nie wspomogła czynnie Komisji w wyjaśnieniu niektórych aspektów sprawy, to zawsze wyraźnie twierdziła, że nie kwestionuje ustaleń faktycznych, co wystarczyło do zastosowania wobec niej obniżenia wymiaru grzywny, który Sąd ustalił na 27 mln EUR. Co do Coats Sąd stwierdził, że Komisja nie przedstawiła wystarczających dowodów pozwalających wykazać, że omawiane przedsiębiorstwo uczestniczyło w kartelu dłużej niż do 1997 r. Ponadto Sąd doszedł do wniosku, że Coats ograniczała się do ułatwienia wejścia w życie porozumienia ramowego kartelu, odgrywając bardziej rolę mediatora, niż w pełni zaangażowanego członka kartelu. Aby uwzględnić wymienioną powyżej okoliczność łagodzącą oraz udowodniony czas trwania naruszenia, Sąd obniżył grzywnę wymierzoną Coats o 10 mln EUR (wyroki w sprawie *William Prym przeciwko Komisji* i w sprawie *Coats przeciwko Komisji* z 2007 r.).

■ Nadużycie pozycji dominującej

W 2004 r. Komisja wydała decyzję stwierdzającą nadużycie pozycji dominującej Microsoftu, polegające, po pierwsze, na odmowie dostarczenia informacji dotyczących interoperacyjności systemu Windows na komputery osobiste niezbędnej dla przedsiębiorstw zamierzających tworzyć i rozprowadzać systemy operacyjne dla serwerów grupy roboczej, a po drugie, na nadużyciu wynikającym ze sprzedaży związanej systemu operacyjnego Windows na komputery osobiste i programu Windows Media Player.

Sąd oddalił skargę na decyzję Komisji, utrzymując tym samym w mocy nałożoną na przedsiębiorstwo grzywnę, wynoszącą ponad 497 mln EUR.

Jeśli chodzi o odmowę udostępnienia przez Microsoft informacji dotyczących interoperacyjności, Sąd uznał, że z uwagi na dominację produktów Microsoft na komputery osobiste jego konkurencji na rynku systemów operacyjnych dla serwerów grupy roboczej powinni być w stanie interoperować z Windows na równych zasadach, aby móc wytrzymać konkurencję z produktami Microsoftu.

Co do nadużycia wynikającego ze sprzedaży związanej Windows na komputery osobiste i programu Windows Media Player Sąd doszedł do wniosku, że omawiane zachowanie skutkowało ograniczeniem konkurencji. Sprzedaż związana wspomnianych odrębnych produktów przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą zniechęcała konsumentów i producentów do korzystania z innych odtwarzaczy multimedialnych (wyrok w sprawie *Microsoft przeciwko Komisji* z 2007 r.).

■ Koncentracje

Airtours, brytyjska spółka trudniąca się w Zjednoczonym Królestwie sprzedażą wyjazdów zorganizowanych, zamierzała kupić konkurencyjną spółkę, First Choice. Projekt tej koncentracji Airtours zgłosiła Komisji. Komisja uznała tę operację za niezgodną ze wspólnym rynkiem ze względu na to, że doprowadziłaby ona do powstania zbiorowej dominującej pozycji.

Airtours wystąpiła do Sądu ze skargą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji. Sąd przypomniał, że zgodnie z właściwymi przepisami rozporządzenia obowiązującymi w okresie, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne sprawy, aby zakazać koncentracji, konieczne jest, by jej bezpośrednim i natychmiastowym skutkiem było powstanie lub wzmocnienie dominującej pozycji, ograniczającej w sposób znaczący i trwały istniejącą na rynku rzeczywistą konkurencję.

Sąd doszedł do wniosku, że na skutek licznych błędów w ocenie Komisja nie wykazała w sposób wystarczający negatywnego wpływu koncentracji na konkurencję, a w związku z tym stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji (wyrok w sprawie *Airtours przeciwko Komisji* z 2002 r.).

W wyroku z 2006 r. Sąd objaśnił kryteria, na których podstawie należy obliczać obrót obu stron koncentracji w celu sprawdzenia, czy ma ona wymiar wspólnotowy, a zatem czy niezbędne jest zgłoszenie koncentracji Komisji. W omawianym przypadku Gas Natural, hiszpańska spółka działająca w sektorze energetycznym, zgłosiła krajowemu organowi ochrony konkurencji zamiar złożenia publicznej oferty przejęcia całego kapitału akcyjnego spółki Endesa, hiszpańskiej spółki zajmującej się zasadniczo działalnością w sektorze energetycznym. Endesa, uznawszy, że zgodnie z rozporządzeniem w sprawie kontroli koncentracji operacja ma wymiar wspólnotowy i w związku z tym powinna być zostac zgłoszona Komisji, wystąpiła ze skargą do Komisji, która to skarga została odrzucona. Endesa zaskarżyła tę decyzję do Sądu, utrzymując w szczególności, że Komisja nieprawidłowo oceniła jej obrót.

W tych okolicznościach Sąd wyjaśnił, że ze względu na pewność prawa obrót, który należy brać pod uwagę w celu ustalenia, który organ jest właściwy do rozpatrywania koncentracji, co do zasady powinien być określony na podstawie opublikowanych rocznych sprawozdań przedsiębiorstwa. Jedynie w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, należy wprowadzić określone korekty pomagające lepiej odzwierciedlić rzeczywistą sytuację gospodarczą zainteresowanych przedsiębiorstw. Sąd oddalił więc skargę Endesy (wyrok w sprawie *Endesa przeciwko Komisji* z 2006 r.).

■ Pomoc państwa

Wyrokiem z 2008 r. Sąd stwierdził nieważność decyzji, w której Komisja oddzielnie zbadała dwa porozumienia zawarte przez przewoźnika lotniczego Ryanair, odpowiednio, z Regionem Walonii, właścicielem lotniska w Charleroi, oraz z Brussels South Charleroi Airport (BSCA), zarządzającym tym portem lotniczym i prowadzącym tam działalność. Porozumienia dotyczyły w szczególności przyznania Ryanair przez Region Walonii obniżki opłat za lądowanie o około 50% w porównaniu z poziomem określonym w przepisach prawnych i zobowiązania do pokrycia wszelkich strat zysków przedsiębiorstwa wynikających z późniejszych zmian wysokości opłat lotniskowych.

W myśl omawianej decyzji obydwa porozumienia oznaczały przyznanie pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem.

Sąd zauważył po pierwsze, że ponieważ BSCA była podmiotem zależnym od Regionu Walonii pod względem gospodarczym, Komisja powinna była traktować je jako jeden i ten sam podmiot. Następnie stwierdził, że zawierając porozumienie z Ryanair, Region Walonii nie działał jako organ władzy publicznej, lecz wykonywał działalność o charakterze gospodarczym, polegającą na zarządzaniu infrastrukturą lotniskową. Sama okoliczność, że omawiana działalność wykonywana była w ramach sektora publicznego, nie oznacza, że wchodziła ona w zakres wykonywania prerogatyw władzy publicznej. Ponadto sam fakt, że w opisanym przypadku Regionowi Walonii przysługiwały w dziedzinie ustalania wysokości opłat lotniskowych uprawnienia o charakterze regulacyjnym, nie wyklucza tego, iż badanie systemu rabatów tych opłat winno być dokonywane w świetle zasady prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Sąd orzekł, że ustalanie kwoty opłat za lądowanie oraz udzielanie wiążącej się z wysokością tych opłat gwarancji odszkodowania jest działalnością, którą można bezpośrednio powiązać z zarządzaniem infrastrukturą lotniskową, które to zarządzanie stanowi działalność gospodarczą. Sąd doszedł do wniosku, że odmowa zbadania przez Komisję całości przyznanych przez Region Walonii i BSCA korzyści oraz zastosowania wobec przyjętych przez Region Walonii środków zasady prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, pomimo łączących te dwa podmioty więzi gospodarczych, stanowiła naruszenie prawa (wyrok w sprawie *Ryanair przeciwko Komisji* z 2008 r.).

■ Walka z terroryzmem

W szeregu wyroków, między innymi w trzech sprawach dotyczących People's Mojahedin Organization of Iran (PMOI), Sąd zwrócił uwagę na znaczenie obowiązujących w Unii Europejskiej praw podstawowych. Sąd stwierdził, że gdy Rada podejmuje środki dotyczące zamrożenia funduszy, ma ona obowiązek przestrzegania praw objętych tymi środkami osób lub podmiotów, a w szczególności ich prawa do tego, by informowano je o powodach, dla których wpisano je na listę dotyczącą zamrożenia funduszy, prawa własności oraz prawa do skutecznego środka zaskarżenia w postępowaniu sądowym (wyroki w sprawach *People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie* z 2006 r. i z 2008 r.).

■ Dostęp do dokumentów

Yves'owi Franchetowi i Danielowi Bykowi, będącym odpowiednio byłym dyrektorem generalnym i byłym dyrektorem Eurostatu, odmówiono dostępu do szeregu dokumentów Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) i służby wewnętrznej Komisji, w których wysunięto zastrzeżenia co do ich sposobu zarządzania oraz podniesiono nieprawidłowości, które jakby zostały popełnione w Eurostacie.

Omawiane dokumenty zostały przekazane francuskim i luksemburskim organom sądowym w ramach dochodzenia w sprawie niewłaściwego wykonywania przez nich obowiązków.

Sąd, przypomniawszy najpierw, że dostęp do dokumentów instytucji jest zasadą, od której wyjątki należy interpretować i stosować w sposób zawężający, zbadał sposób, w jaki Komisja zastosowała wspomniane wyjątki, a dokładniej – wyjątki dotyczące ochrony postępowania sądowego oraz celu kontroli, śledztwa czy audytu.

Sąd stwierdził nieważność odmownej decyzji w sprawie udzielenia dostępu do dokumentów ze względu na to, że Komisja nie mogła uznać, iż poszczególne przekazane dokumenty zostały sporządzone wyłącznie na potrzeby konkretnego postępowania sądowego. Za skutki, jakie właściwe władze krajowe wywiodą z dokumentów przekazanych przez OLAF, odpowiadają bowiem wspomniane władze krajowe i może się zdarzyć, że przekazanie informacji przez OLAF nie spowoduje wszczęcia postępowania sądowego w kraju lub postępowania dyscyplinarnego na szczeblu Unii. Ponadto w odniesieniu do określonych informacji dla Komisji OLAF orzekł w taki sposób, że nie wykazał, iż ujawnienie tych dokumentów stanowiłoby konkretny uszczerbek dla celów kontroli, śledztwa i audytu (wyrok w sprawie *Franchet i Byk przeciwko Komisji* z 2006 r.).

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej: www.curia.europa.eu
Orzecznictwo: http://curia.europa.eu/jcms/jcms/j_6/
Komunikaty prasowe: http://curia.europa.eu/jcms/jcms/Jo2_16799

Portal internetowy instytucji Unii Europejskiej: www.europa.eu
Dostęp do prawa Unii Europejskiej: www.eur-lex.europa.eu

Sąd Unii Europejskiej
Rue du Fort Niedergrünwald
L-2925 Luksemburg

Photos : G. Fessy© CJUE

Kontakty z mediami i informacja
Wydanie luty 2011 r.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
Kontakty z mediami i informacja
L-2925 Luksemburg

www.curia.europa.eu

Urząd Publikacji

doi:10.2862/56166

